

1

ty, na konci

TY SI ONA. ONA JE TY. Si Essun. Pamätáš sa? Žena, ktorej syn je mŕtvy.

Si orogenička, ktorá žila desať rokov v bezvýznamnom mestečku Tirimo. Len traja ľudia vedia, čo si, a dvoch z nich si porodila.

Nuž. Teraz to už vie len jeden.

Posledných desať rokov si žila čo najobyčajnejší život. Do Tirima si prišla odinakiaľ. Obyvateľov mestečka nezaujíma, odkiaľ ani prečo. Keďže bolo jasné, že si vzdelaná, stala si sa učiteľkou v miestnych jasiach pre deti od desať do trinásť rokov. Nie si ani najlepšia, ani najhoršia učiteľka. Deti na teba zabudnú, keď sa v živote posunú ďalej, ale naučia sa. Mäsiarka pravdepodobne vie, ako sa voláš, lebo s tebou rada flirtuje. Pekár nie, lebo si tichá, a pravdepodobne ťa ako každý iný v meste pozná len ako Jijovu manželku. Jija sa narodil a vyrástol v Tirime. Je kresáč kameňa z pracovnej kasty odolných. Všetci ho poznajú a majú radi, a tak majú okrajovo radi aj teba. On je popredie maľby, ktorú predstavuje váš spoločný život. Ty si pozadie. Vyhovuje ti to tak.

Si matka dvoch detí, ale jedno z nich je teraz mŕtve a druhé sa stratilo. Možno je mŕtva tiež. Toto všetko zistíš, keď sa jedného

dňa vrátiš domov z práce. Dom je prázdny, príliš tichý, na dlážke leží maličké skrvavené telo chlapčeka posiate modrinami.

A ty... zrútiš sa. Nechceš. No je toho trochu veľa, nemyslíš? Privela. Prežila si veľa, si veľmi silná, ale toto už prekročilo mieru toho, čo znesieš.

Prejdú dva dni, kým po teba niekto príde.

Strávila si ich v dome so svojím mŕtvym synom. Vstávala si, chodila na záchod, zjedla niečo z komory, vypila posledný dúšok vody z umývadla. Toto robíš bez premýšľania, automaticky. Potom si sa vrátila k Uchemu.

(Pri jednej takejto ceste za potrebami si mu priniesla deku. Zakryla si ho až po rozbitú bradu. Zvyk. Rúry s parou prestali hrkotať. V dome je chladno. Mohol by prechladnúť.)

Na druhý deň večer niekto zaklope na vchodové dvere. Ani sa nepohneš, aby si otvorila. To by si vyžadovalo, aby si sa zamyslela, kto by to mohol byť a či by si ho mala pustiť dnu. Takéto myšlienky by ťa prinútili zauvažovať nad synovou mŕtvolkou pod dekou a prečo by si chcela niečo také? Ignoruješ klopanie.

Niekoľko zatrieska na okno v prednej miestnosti. Neodbytné. Aj toto ignoruješ.

Nakoniec niekto rozbije sklo na dverách zadného vchodu. Na chodbe medzi Ucheho izbou a Nassuninou izbou, izbou tvojej dcéry, začuješ kroky.

(Nassun, tvoja dcéra.)

Kroky dôjdu k obývačke a zastavia sa. „Essun?“

Ten hlas poznáš. Mladý, mužský. Známy a známym spôsobom chlácholivý. Lerna, Makenbin chlapec, ktorý býval o niekoľko domov ďalej, na pár rokov odišiel a vrátil sa ako lekár. Už dlho nie je chlapec. Preto si znova pripomenieš, že o ňom máš uvažovať ako o mužovi.

Och, nie, rozmýšľanie. Opatrne s tým prestaneš.

Zhlboka sa nadýchne a tvoja pokožka sa zachveje jeho zdese-
ním, keď podíde dosť blízko, aby videl Ucheho. Je obdivuhod-
né, že nevykrične. Ani sa ťa nedotkne, hoci zastane na druhej
strane Ucheho tela a uprene sa na teba zadíva. Žeby chcel vi-
dieť, čo sa odohráva v tvojom vnútri? *Nič, nič.* Poodhrnie deku,
aby si poriadne obzrel Ucheho telo. *Nič, nič.* Vytiahne deku, no
tentoraz ňou zakryje aj tvár tvojho syna.

„Nemá to rád,“ povieš. Prehovoriš po dvoch dňoch mlčania
a je to divný pocit. „Bojí sa tmy.“

Po chvíľke ticha Lerna stiahne prikrývku pod Ucheho oči.

„Ďakujem,“ povieš.

Lerna prikývne. „Spala si?“

„Nie.“

Lerna obíde telo, chytí ťa za ruku a vytiahne ťa na nohy. Je
nežný, ale jeho ruky sú pevné. Nevzdá sa, keď sa najprv ani ne-
pohneš. Len vyvinie väčší tlak, je neúprosný, takže buď vsta-
neš, alebo spadneš. Nechá ti aspoň túto voľbu. Vstaneš. Potom
ťa s rovnako nežnou silou odvedie k vchodovým dverám. „Mô-
žeš si oddýchnuť u mňa,“ povie.

Nechceš premýšľať, preto nenamietneš, že tu doma máš po-
stel, ktorej nič nechýba. Ani nevyhlásiš, že si v poriadku a ne-
potrebuješ jeho pomoc, čo zďaleka nie je pravda. Vyvedie ťa
von a potom dole ulicou. Po celý čas ťa drží za lakeť. Niekoľko
ľudí postáva vonku na ulici. Niektorí k vám podídu a hovoria
niečo, na čo im Lerna odpovedá, ale ty nič z toho nevnímaš.
Ich hlasy sa zlievajú do hluku, ktorý tvoj mozog nemá chuť
prekladať. Lerna sa s nimi rozpráva namiesto teba, za čo by
si mu bola vďačná, keby si sa dokázala prinútiť, aby ti na tom
záležalo.

Dovedie ťa do svojho domu, ktorý vonia bylinkami, chemikáliami a knihami, a uloží ťa do dlhej postele, kde sa rozvaľuje tučná sivá mačka. Mačka sa ti uhne, aby si si mohla ľahnúť, a keď sa prestaneš hýbať, pritúli sa ti k boku. Cítila by si útechu v jej teplote a hmotnosti, keby ti trochu nepripomínala Ucheho, keď s tebou popoludní spáva.

Keď s tebou spával. Nie, meniť čas si vyžaduje premýšľanie. *Spáva.*

„Spi,“ povie Lerna a je ľahké poslúchnuť.

Spíš dlho. V jednej chvíli sa prebudiš. Lerna vedľa postele položil tácku s jedlom: priesračný vývar, nakrájané ovocie a šálku čaju, no všetko má teraz izbovú teplotu. Naješ a napiješ sa a potom ideš na záchod. Nesplachuje. Vedľa je položené vedro s vodou, ktoré tam Lerna musel dať práve preto. Chvíľu nad tým dumáš, no potom pocítiš bezprostrednú blízkosť premýšľania a musíš bojovať, bojovať, *bojovať*, aby si ostala v mäkkom, teplom tichu bezmyšlienkovitosti. Naleješ do záchodu trochu vody, zavrieš poklop a vrátiš sa do postele.

V sne si v izbe, keď to Jija robí. On a Uche sú tak, ako si ich naposledy videla: Jija sa smeje, Ucheho má usadeného na jednom kolene a hrá sa s ním na zemetrasenie, Uche sa chichoce, stíska otcovi koleno stehnami a máva rukami, aby udržal rovnováhu. Odrazu sa však Jija prestane smiať, postaví sa – Ucheho zhodí na zem – a začne ho kopať. Vieš, že takto sa to nestalo. Videla si odtlačok Jijovej päste, modrinu so štyrmi rovnobežnými kruhmi na Ucheho bruchu a tvári. V sne ho Jija kope, lebo sny nie sú logické.